

Arrest

nr. 70 121 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Gorani en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent afkomstig uit Pec. In februari 2005 huwde u officieel met F. S. (...) (OV X). Vanaf 2007 werd u regelmatig op straat beledigd door Albanezen omwille van uw etnische origine. Op 20 december 2008 werd uw broer U. S. (...) (O.V. X) beledigd en geslagen door onbekende mannen. Uw broer verliet het land en vroeg asiel

aan in België op 18 februari 2009. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 30 september 2009 een weigeringsbeslissing. De firma Aegeterm, die u samen met uw broer runde, werd na zijn vertrek opgedoekt. U richtte een nieuwe firma op. Nadat uw broer het land had verlaten, verergerden de bedreigingen aan uw adres. Verschillende keren werd u door eenzelfde onbekende bedreigd. Uit angst voor represailles diende u nooit klacht in bij de politie. Deze bedreigingen veroorzaakten bij u stress en angst. Daarom bleef u eens een maand lang binnenshuis en moest u naar de dokter. Hieraan voegde u nog toe dat de Gorani in Kosovo vaak gediscrimineerd worden, ondermeer op medisch gebied. Omdat u zich in Kosovo niet langer veilig voelde, besloot u het land te verlaten. U reisde met uw echtgenote naar België, waar u op 11 januari 2011 aankwam. Twee dagen later vroeg u hier asiel aan. Na uw aankomst in België kreeg u nierproblemen en werd u hiervoor verzorgd. U bent in het bezit van een Kosovaarse identiteitskaart en een aantal Belgische medische documenten ter staving van uw nierproblemen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omdat u geregeld door etnische Albanezen mondeling bedreigd werd, vooral nadat uw broer U. (...) Kosovo verlaten had. Deze mondelinge bedreigingen zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen worden beschouwd als een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft bovendien niet aannemelijk kunnen maken dat u omwille van deze mondelinge bedreigingen geen bescherming kon vinden bij de autoriteiten. Naar aanleiding van deze bedreigingen heeft u nooit klacht ingediend bij de Kosovaarse politie (CGVS, p.10). U geeft hiervoor als reden de angst voor represailles op uw ouders en/of jongere broer (CGVS, p.10). Dit is echter geen afdoende uitleg voor uw nalaten. Internationale bescherming kan immers pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. De autoriteiten kunnen echter niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt bovendien dat, wanneer de Kosovaarse politie van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 wel degelijk actie onderneemt. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo, ongeacht hun etnische origine, dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is Eulex van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie is geworden. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de Gorani gemeenschap in Pec goed geïntegreerd is en, in tegenstelling tot uw bewering (CGVS, p. 15), volledige bewegingsvrijheid heeft. Dat vergemakkelijkt de interacties met de Kosovaarse instellingen en de etnisch Albanese meerderheid, temeer daar de Gorani in Pec, net zoals u (CGVS, p. 3), het Albanees machtig zijn. De Gorani hebben, net zoals de overige minderheden in Kosovo (zoals de Bosniak-minderheid), dan ook volledige toegang tot de Kosovaarse overheidsinstellingen, tot de gezondheidszorg en de sociale voorzieningen. Uw verklaringen dat u als Gorani in Pec gediscrimineerd werd - ondermeer op medisch vlak - strookt dan ook geenszins met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie (CGVS, p.7- 8; p. 15). Dat uw moeder en uw echtgenote een verkeerde behandeling zouden gekregen hebben, zoals u aangaf (CGVS, p. 14-15), doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Gezien geneeskunde geen exacte wetenschap is, zijn medische fouten en vergissingen immers een universeel gegeven.

Betreffende de stress waarmee u in Kosovo kampte – u had er ondermeer slaapproblemen en angsten sinds de problemen van uw broer en naar aanleiding van de bedreigingen (CGVS, p. 5) – dient er vooreerst op gewezen te worden dat u deze psycho-medische problemen met geen enkel document gestaafd heeft. Hoe dan ook kan er opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u in

Kosovo voor deze problemen toegang had tot de plaatselijke gezondheidszorg. De (Albanese) dokter schreef u tevens medicatie voor (CGVS, p. 5; p. 13). Uit niets blijkt dan ook dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Kosovo niet opnieuw voor behandeling van uw psycho-medische problemen tot de Kosovaarse gezondheidszorg zou kunnen richten, temeer daar hierboven reeds bleek dat er zich voor Gorani, wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, in Pec geen enkel probleem stelt. Betreffende uw nierproblemen (CGVS, p. 12; p. 15) die u met verschillende medische attesten staaft, kan er nog opgemerkt worden dat deze door u aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitskaart kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart staft immers louter uw identiteit en uw nationaliteit, die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin 2 van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft zich steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens roepen zij de schending in van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel beroepen zij zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en wederom van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is van oordeel dat beide middelen omwille van hun onderlinge verwevenheid gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2.1. Verzoekende partijen gaan niet akkoord met de motivering dat hun problemen niet zwaarwichtig genoeg zouden zijn, nu volgens hen de aanhoudende bedreigingen en discriminaties wel degelijk onder de begrippen vervolging of ernstige schade kunnen vallen. Er is geen reden om te twijfelen aan hun verklaringen omtrent hun problemen met Albanezen in Kosovo en verzoekende partijen wensen erop te wijzen dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

Voorts betwisten zij de motivering dat de Gorani gemeenschap in Pec goed is geïntegreerd door, steunend op enkele rapporten van Amnesty International, het UNHCR en Human Rights Watch, te wijzen op de algemene situatie in Kosovo dat nog steeds niet vrij is van interetnisch problemen en waar minderheidsgroepen nog steeds het voorwerp uitmaken van discriminatie.

2.2.2.2. De Raad oordeelt vooreerst dat verzoekende partijen louter hun verontwaardiging uitdrukken over het niet als zwaarwichtig erkennen van de door hen opgeworpen problemen, doch zij weten deze verbolgenheid niet in concrete, gefundeerde tegenargumenten om te zetten zodat desbetreffende gevolgtrekking onverminderd overeind blijft.

Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoekende partijen simpelweg verwijzen naar een globaal rapport van Human Rights Watch, richtlijnen van het UNHCR en een verslag van Amnesty International betreffende de terugkeer van Roma naar Kosovo – dat in onderhavige asielaanvraag op generlei wijze relevant wordt geacht – zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie, hetgeen niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd of vervolgd (RvS 24 januari 2007, nr.167.854). Deze vrees voor vervolging dient immers steeds *in concreto* te worden aangetoond. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met hun verwijzing naar de algemene situatie van de nog steeds aanwezige problemen voor de minderheidsgroepen in Kosovo de zeer specifieke motivering van verwerende partij betreffende de toestand van de Gorani in Pec, waarvan zij afkomstig zijn, niet weerleggen.

Vervolgens constateert de Raad dat verzoekende partijen evenmin pogen om de motivering betreffende de medische problemen van eerste verzoekende partij te ontcrachten, zodat ook deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Ten slotte wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed of zou kunnen doen op de nationale autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op uitgebreide wijze en verwijzend naar informatie gevoegd bij het administratief dossier (stuk 17, landeninformatie) motiveert dat bij problemen steeds een beroep kan worden gedaan op de Kosovaarse politie. De verschoningsgrond van verzoekende partijen waarom hieraan werd verzaakt, met name het vrezen voor represailles, kan terecht niet worden aanvaard daar nationale bescherming op generlei wijze kan worden geboden vermits het de nationale autoriteiten volstrekt onmogelijk is enige bescherming te bieden indien zij niet worden op de hoogte gebracht van de criminele feiten. Bovendien kunnen ook de gevreesde represailles, indien zij zich zouden voordoen, wederom worden voorgelegd aan de bescherming van de nationale autoriteiten. Het op niet gefundeerde wijze verzaken aan het zich beroepen op de mogelijkheid zich onder de nationale bescherming te stellen laat niet toe verzoekende partijen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet toe te kennen.

Uit de vaststelling dat de door verzoekende partijen voorgehouden moeilijkheden niet als zwaarwichtig kunnen worden beschouwd, rekening houdende met de specifieke motivering over de Gorani in Pec en gecombineerd met het feit dat verzoekende partijen zich indien nodig tot de in Kosovo aanwezige autoriteiten kunnen wenden waaraan werd verzaakt, besluit verwerende partij terecht dat de vluchtelingenstatus noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Ten slotte wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus eveneens kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij tonen evenwel niet aan dat er heden, meer dan tien jaar na het beëindigen van de Kosovaarse oorlog, in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

2.2.3. Waar verzoekende partijen nog opwerpen dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17) en dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 augustus 2011 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft hun asielaanvragen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21

maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekende partijen tonen op generlei wijze aan dat de bestreden beslissingen in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.5. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT